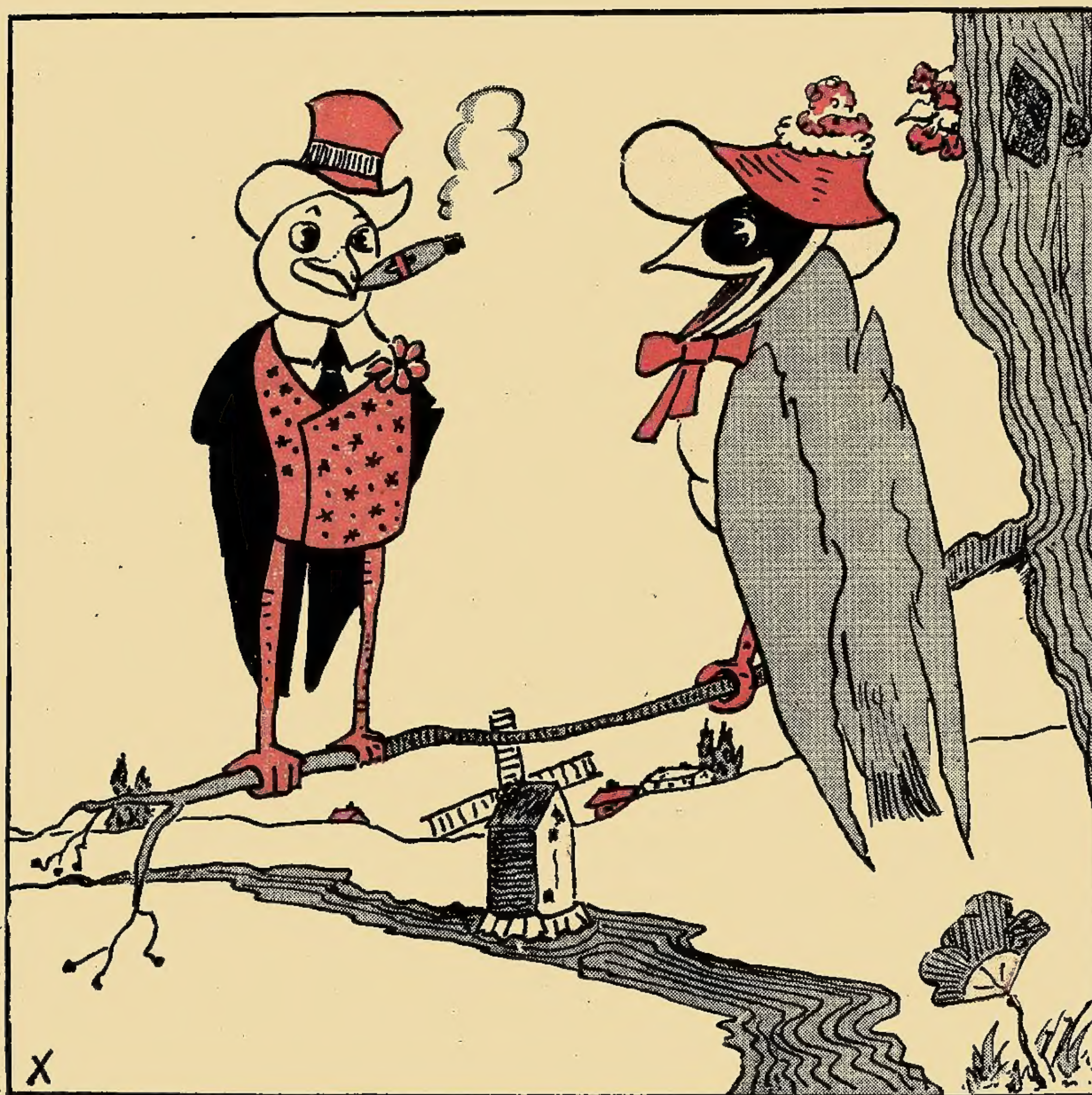
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 15 MEI 1941

HOOG BEZOEK

(Eigen tekeningen)

Liesje en haar broertje Kees waren naar de kermis geweest. Jongens, wat was dat een feest! Wat ze daar niet allemaal gezien hadden! Schiettenten, waar je, als je maar goed kon mikken, de prachtigste prijzen kon winnen. Tenten, waarin je naar allerlei mooie dingen kon vissen. Nou, gevist hadden ze, maar niets gevangen. Met ballen hadden ze gegooid en met ringen en daar hadden ze een pak chocolade mee gewonnen. En in de draaimolen hadden ze gezeten. Liesje trots op een grote tijger en haar broertje op een paard. En zó fijn hadden ze het gevonden, dat ze nog een rondje wilden. In de zweefmolen mochten ze niet, dat vond moeder te gevaarlijk. Liesje en Kees hadden wel geprutteld en gezeurd, maar het was niet doorgegaan.

„Ik begrijp het gewoon niet," had Liesje eigenwijs gezegd tegen Kees, „als je je toch vasthoudt, kan er toch niets gebeuren!"

„Weet ik wel," bromde Kees terug, „maar het geeft niets of je dat zegt. Het mag toch niet!"

Toen waren ze nog iets tegengekomen, dat nog veel mooier was dan een zweefmolen, maar dat was iets wat helemaal niet mocht.

Het waren twee lange staaldraden, die van een hoge stelling over een soort sloot liepen naar een andere stelling, die ongeveer anderhalve meter hoog was. Met een sleetje ging je naar boven, zodat je op de hoogste stelling stond, dan ging je aan een katrol met twee handvatten hangen en kwam zo met een vaartje langs de staaldraden naar beneden, waar je door iemand van het personeel werd opgevangen. Het geweldigste was natuurlijk ook nog, dat je over de sloot ging. Maar dat ze daaraan mee mochten doen, was helemaal uitgesloten.

„Jullie zijn nog veel te klein voor zoiets," had moeder gezegd, „en ik vind het trouwens voor grote mensen ook nog gevaarlijk."

Moeder had ze toen afgeleid door poffertjes met ze te gaan eten, maar het bleef toch in hun hoofden zitten. Het was ook maar niet mooi!

„Weet je, Kees," zei Liesje, toen ze naar huis gingen, „ik zie me al naar beneden gaan, rrrrts! Ik zou het wel een hele avond kunnen doen!"

„Dat zou je niet eens volhouden," antwoordde Kees minachtend.

„Jij zeker wel!"

„Nee, ik ook niet. Ik zie het al dat je de hele avond aan dat ding naar beneden suist. Dan rekken je armen uit van het hangen."

Liesje gierde het ineens uit.

„Wat mankeert jou nou plotseling?" vroeg Kees.

„O, Kees," zei ze tussen het lachen door, „ik zie me al lopen met die uitgerekte armen. Net als een slingeraap."

„Nou," vond Kees, „het gezicht heb je er al voor."

Liesje stak als antwoord haar tong tegen hem uit.

Een paar dagen later wenkte Liesje heel geheimzinnig tegen Kees.

„Ik weet wat," fluisterde ze.

„Wat dan?" zei Kees.

„Niet zo hard," fluisterde ze weer, „moeder mag het niet horen."

.... door poffertjes met ze te gaan eten ....

„Zal wel wat wezen," bromde Kees, „meiden doen altijd zo geheimzinnig, terwijl er niets aan de hand is."

„Wacht maar af, ik zal het je straks wel zeggen."

Op weg naar school vertelde Liesje haar plan.

„Nou, wat had je nou voor geheimzinnigs?" begon Kees.

„Moet je horen; je weet wel dat moeder lijntjes heeft gespannen in de keuken, om goed op te hangen als het regent en het dus niet op de veranda kan drogen."

„Wat is daar voor geheimzinnigs aan?"

„Nou moet je me niet in de rede vallen, anders vertel ik niets meer," zei Liesje. „Jij moet iets maken, of we maken het met zijn tweeën, waar je net als op de kermis aan kunt hangen. Dan zetten we een tobbe water er onder en dan zweven we langs de lijntjes over het water naar de andere kant van de keuken."

Kees had aandachtig geluisterd.

„Wanneer wilde je dat uitvoeren?" vroeg hij.

„Zaterdagmiddag," antwoordde Liesje prompt, „dan gaat moeder boodschappen doen, vader is op reis en er is dus niemand, die er iets van ziet of merkt, want als moeder terugkomt is alles weer opgeruimd. Doe je het?"

„Goed," antwoordde Kees, die ook veel voor zoiets voelde.

* * *

Zaterdagmiddag! Moeder ging boodschappen doen!

„Hier zijn de sleutels," zei moeder tot Kees en Liesje. En omdat ze haar telgen zo'n beetje kende, vervolgde ze: „Ik zou het erg op prijs stellen als ik er van op aankon, dat jullie je een beetje rustig hielden."

Kees en Liesje mompelden iets onverstaanbaars en moeder vertrok.

De beide samenzweerders deden direct de deur aan de binnenkant op slot.

„Ik vind ons toch wel een beetje stiekum," aarzelde Kees.

„Nou," antwoordde Liesje, „als je bang bent, doe het dan niet."

„Ik ben niet bang! Maar ik vind het niet leuk tegenover moeder!"

„Dat vind ik ook niet. Maar als je het gezegd had, dan mocht het natuurlijk niet van moeder. En waarom nou! Er gebeurt toch niets!"

„Nee," dat vond Kees ook. „Laten we het dan maar doen!"

Ze sjouwden een teil naar de kraan, vulden die met water en brachten hem vervolgens naar het midden van de keuken. Toen kwam Kees met het instrument, dat hij had gemaakt en dat bestond uit veel ijzerdraad en stokjes. Liesje bekeek het wantrouwend.

„Zou het sterk genoeg zijn?" vroeg ze.

„Tuurlijk!" antwoordde Kees verontwaardigd.

„Klim jij nou op het aanrecht, dan maak je dat ding vast en dan probeer je of het gaat."

Liesje deed het en maakte het gewrocht van Kees vast. Toen bleef ze even staan. 't Was toch wel een hele onderneming!

„Nou, glij dan!" riep Kees ongeduldig.

„Schreeuw niet zo!" riep Liesje terug.

„Je doet net of je niet durft!"

Dat liet Liesje zich niet zeggen. Ze greep de handvatten en.... Krak! Krak! Pats! Boem! Plens!

Wat was er gebeurd!

Liesje was aan de lijntjes gaan hangen en die konden haar natuurlijk niet houden. Terwijl ze viel sloeg ze met haar armen om zich heen, trok een plank met potten suiker, koffie en thee naar beneden en viel toen met scherven en al in de teil met water.

„Au! Au!" kermde ze. Kees stond vol ontzetting de ramp aan te zien. Kreunend kroop Liesje overeind. Meteen klopte iemand aan de deur. Het was de mevrouw van tweehoog.

„Wat gebeurt hier?" riep ze achter de gesloten deur.

„O, niets, mevrouw!" riep Kees, die zijn spraak weer teruggekregen had.

„Niets? En wat was dan die slag, die ik hoorde? Toe, maak de deur eens open!"

„Dat kan niet, mevrouw!" antwoordde nu Liesje, „wij hebben geen sleutels."

„Ik geloof er niets van, maar ik zal wel wachten, tot je moeder terug is!" zei de mevrouw boos en liep de trap weer op.

„Wat moeten we doen?" vroeg Kees verslagen aan Liesje, die kreunend schrammen en blauwe plekken zat te wrijven.

„Opruimen!" zei Liesje kort.

Zo goed en zo kwaad als het ging ruimden ze de boel enigszins op, maar ja.... de potten konden zij niet heel maken en de dingen die er in gezeten hadden, konden zij ook niet redden, want die lagen voor het grootste gedeelte in het water.

Toen zij ongeveer alles hadden opgeruimd en Liesje droge kleren had aangetrokken, kwam moeder thuis. Zij was erg verdrietig, toen zij hoorde wat er tijdens haar afwezigheid was voorgevallen. Niet enkel omdat haar potten gebroken waren en zij haar kostelijke dingen kwijt was, maar ook omdat Kees en Liesje zo vreselijk ondeugend geweest waren en ook nog gelogen hadden.

„Dat had ik niet van jullie gedacht!" zei moeder.

Kees en Liesje schaamden zich en waren diep onder de indruk.

„Mijn plannetje om met jullie naar de dierentuin te gaan valt nu natuurlijk ook in duigen," ging moeder verder, „en de schade moet uit jullie spaarpot betaald worden."

Het werd een vervelende Zaterdagavond. Kees en Liesje werden vroeg naar bed gestuurd. Toen ze er in lagen, zei Liesje door de openstaande deur: „Ik doe nooit meer zoiets! En dan te denken dat we naar de dierentuin zouden gaan!"

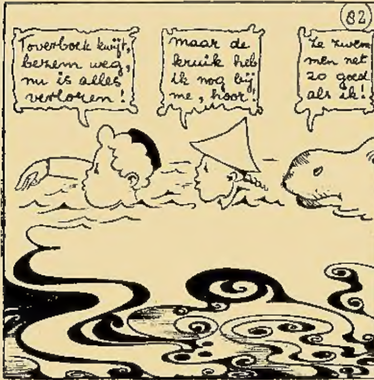
„Mij krijg je er zeker niet meer voor!" bromde Kees uit de andere kamer en draaide zich met een ruk om.

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Het toverboek verdween in de diepte en de bezem dreef weg, maar de kruik hield Pingwing stevig vast. Gelukkig! Want anders was al hun moeite voor niets geweest.

Wat waren Tommie en Pingwing boos op het arme nijlpaard. Het stond bedroefd naar hun boze woorden te luisteren en ten slotte kregen de twee medelijden en wezen het toch de weg.

Tommie wist met een stok de bezem uit het water op te vissen, maar het toverboek was weg. Dat was reuzejammer, want anders was hij de beste tovenaar van het land geworden.

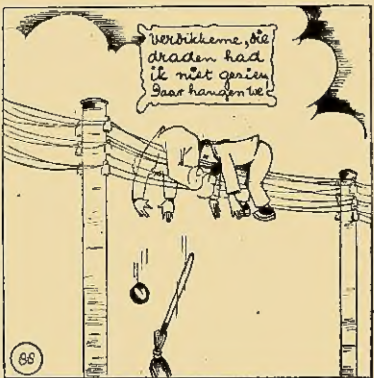
Affijn, je kunt niet blijven treuren, en ze trokken verder, tot ze voor een afgrond kwamen waar ze niet over konden. Nu was het maar gelukkig dat ze de bezem nog hadden.

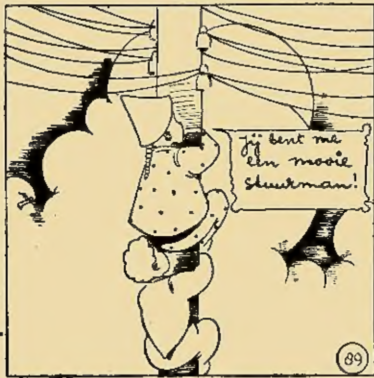
Ze vlogen weer over berg en dal en zagen ten slotte het bekende paleis van den koning. Tommie stuurde met de toverspreuk, die hij nog kende, de bezem naar beneden.

Maar hij lette niet goed op en nog voordat ze goed wisten wat er aan de hand was, hingen ze als wasgoed over de telegraafdraden langs de weg. „Je bent een mooie!" zei Ping.

„Ik had die draden niet gezien," zei Tommie, „maar we komen toch wel beneden!" Gelukkig hadden ze zich geen pijn gedaan en zo kropen ze naar beneden, langs de hoge palen.

Pingwing mopperde wel een beetje en zei dat hij voortaan voorop zou gaan zitten. Nou, Tommie vond dat goed, en daarmee werd de vrede getekend. Spoedig stonden ze beneden.

Moe geworden van al die avonturen, besloten ze een dutje te gaan doen. Een gauwdief nam toen hun bezem mee. Dat was een strop. Gelukkig dat Pingwing de kruik bij zich had gehouden.

WILLY WEETAL'S
WEDERWAARDIGHEDEN
DOOR R-M-BRINKERHOFF
TOE, WILLIE, STA EENS OP! IK HOOR DIEVEN!
GA TOCH SLAPEN, BOB!

BOB HOORT ALTIJD WAT! MAAR DIT KEER ZOU HET WEL EEN INBREKER KUNNEN ZIJN!

HET IS BETER DAT IK NAAR BENEDEN GA!

ALS IK HEM ZIE, SLA IK ER OP LOS MET DIE STOK!

MAMS, ER IS EEN DIEF BENEDEN!
JA, IK MEEN OOK IETS TE HOREN!

IK GA HEM TE LIJF MET DIE BEZEM.

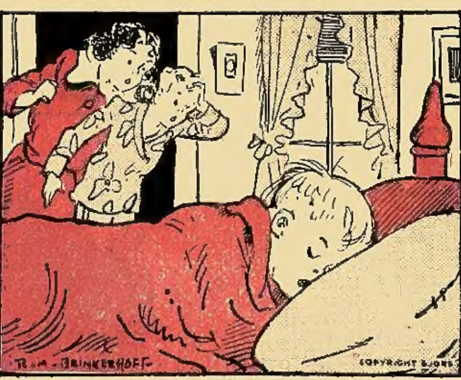

PATS
PATS

O...OH... BEN JIJ DAT?

DAT HEEFT BOB ONS GELAPT! MAAR WE ZETTEN 'T HEM BETAALD!

R·M·BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

(Tekening Foppe)

Oplossingen vorig nummer

LEUNSTOELPUZZLE

G										
A	S								B	IJ
T	I	L		S	A	P		J	O	L
	P	A	K		S		Z	A	K	
D		K	O	T		D	O	M		N
E	B		K	O	N	IJ	N		P	A
N	U	L		L	E	K		H	U	T
	S	A	P		E		V	A	T	
		P	U	L		D	E	K		
			T	A	F	E	L			

WEET JE 'T?

1. Aas - Maas. 2. Elbe (L B). 8. Medina.

HOE ZETTEN WE DIE CIJFERS?

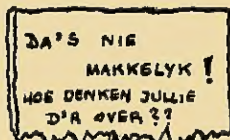
8 + 1+ 2 + 7 = 4 + 5 + 6 + 3.

WOORDPUZZLE

Panamakanaal.

VERANDERRAADSEL

Verander één letter in het woordje BANK, zodat je een nieuw woordje van vier letters kunt lezen. Verander in dit nieuwe woordje weer één letter en weer moet je een woordje krijgen. Bij de vierde verandering moet je echter als uitkomst krijgen het woordje DRIE. Op dezelfde manier moet je DRIE langzaam veranderen in KOOL en wel met behulp van vier tussenwoordjes, die dus ook maar één letter van elkaar mogen verschillen.

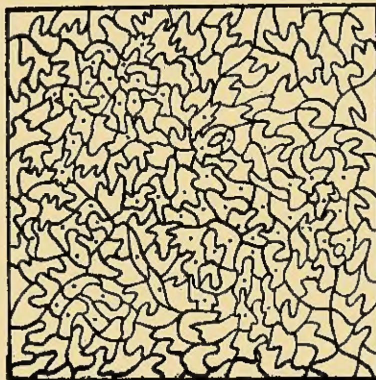

WOORDJES VORMEN

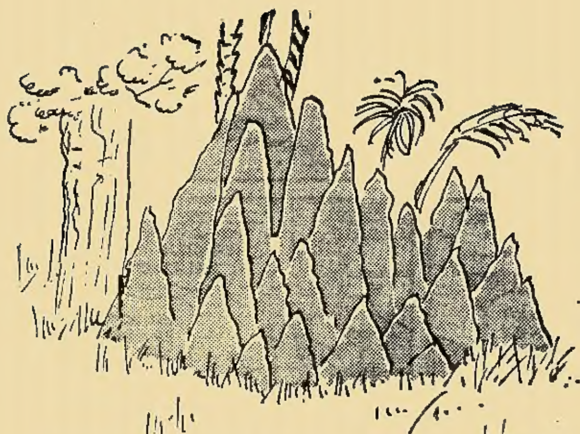
1. Vorm met de beide woorden „dij" en „paars" de naam van een lusthof.
2. met de woordjes „as" en „brem" de naam van een bekende vis.
3. met de woordjes „net" en „ga" de naam van een vertegenwoordiger van openbare orde en tucht.
4. met de woordjes „met", „rat" en „dor" de naam van een bekende Nederlandse stad.
5. met de woordjes „ei" en „baard" de naam van een bekende lekkere vrucht.

(Eigen tekeningen)

TEKEN JE MEE?

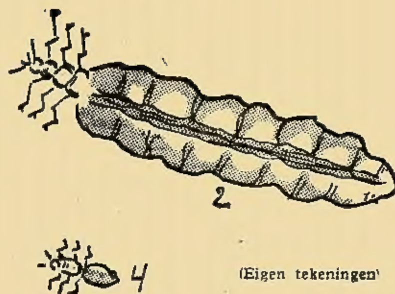

AMERIKAANSE MIERENNESTEN

1. Koning.
2. Koningin.
3. Vechtjas.
4. Arbeider.

(Eigen tekeningen)

WITTE MIEREN

Mieren in het algemeen zijn al een eigenaardig volkje, maar de witte mieren, die men in Oost-Indië, Afrika en Zuid-Amerika vindt, zijn nog een soort aparte klanten. Ze worden in het algemeen onderverdeeld in drie scherp gescheiden klassen, nl. 1. de arbeiders, die alle karweitjes opknappen; 2. de vechtjassen of soldaten, die de nesten verdedigen, en 3. de gevleugelde insecten, die voor de voortplanting zorgen. De arbeiders zijn het drukst vertegenwoordigd in een verhouding van 100 arbeiders tegen 1 soldaat. Zij zijn het die de nesten bouwen, steeds op de oppervlakte van de grond kegelvormig en soms zo talrijk, dat men ze van ver verwart met een klein negerdorp. Er zijn nesten bij die een hoogte bereiken van twaalf tot twintig voet. Het uitwendige deel bestaat uit een dikke laag klei, die het inwendige beveiligt tegen het weer en allerlei vijanden. In het midden, altijd zoveel mogelijk bij de vlakke grond, bevindt zich de koninklijke kamer, die van binnen ovaal-rond is. Daar de toegangen dezer kamer alleen ruim genoeg zijn voor arbeiders en soldaten, kunnen de koning en de koningin hun verblijf nooit verlaten. Het paleis is door andere kamers omringd, alle cirkelvormig gewelfd en onderling met elkaar verbonden. Op deze kamers, meestal betrokken door soldaten, volgen de magazijnen en kinderkamers, door elkaar gebouwd. De magazijnen zijn altijd goed voorzien van gom en gedroogde vruchtensappen. Ze zijn opgetrokken uit houten bouwstoffen, die met gom aan elkaar gehecht schijnen; ze zijn zeer talrijk en bevatten ontelbare kleine kamers, zeer onregelmatig van vorm en soms niet groter dan een kubieke centimeter. In het begin van de bouw bevinden de kinderkamers zich dicht bij de koninklijke kamer, maar als het gezin zich uitbreidt, wordt er verbouwd. De eerst gebouwde kinderkamers worden dan afgebroken en een weinig verder in een grote cirkel herbouwd. Op die wijze zijn ze voortdurend bezig met afbreken, herstellen en heropbouwen. Zodat er voor werkeloosheid niet veel gevaar bestaat.

Zoals we zeiden, bevindt het paleis zich bij het middelpunt. Dit paleis wordt van boven tot onder omringd door de soldatenverblijven, die een ware doolhof vormen en zich uitstrekken tot op een voet afstand van de koninklijke kamer. De overige vertrekken lopen door tot aan de wanden en naar boven tot op een hoogte van tweederde of driekwart van de bouw. Er blijft echter altijd een opening over onder het koepeldak, zodat de grondvlakte van het gebouw een vrij dak bezit, dat rechtstandig boven de koninklijke kamer ligt. Dit dak is waterdicht en zo samengesteld, dat, mocht er ooit water binnendringen, dit vocht door inwendige kanalen, spiraalsgewijze gebouwd in de buitenmuren, kan afvloeien.

Veronderstel nu eens, dat men bijvoorbeeld met een bijl een gat hakt in zo'n nest. Wat dan? Dan gebeurt het volgende. Zodra de slag is gevallen, verschijnt er een soldaat in het gat. Die schijnt te onderzoeken wat er gaande is, keert terug in het nest en slaat alarm, waarop hele scharen vechtjassen naar buiten stormen en zoeken naar de vijand. Dit met een woede, die moeilijk te beschrijven is. Na een klein halfuur keren ze in het nest terug, alsof ze de overwinning hebben bevochten. Intussen zitten de arbeiders niet stil. Vermijdend elkaar in de weg te lopen, begeven ze zich naar het gat, elk met wat kalk tussen de kaken. De bouwstof werpen ze in de bres en zo blijven ze doorgaan totdat er zich weer een regelmatige muur heeft gevormd. De soldaten trekken zich niets van dat bouwen aan. Wel blijven er enkele tussen de arbeiders rondzwerven alsof ze de arbeiders bewaken en uitkijken naar eventuele verdere mogelijke storingen.

Eerst wanneer de bres volkomen dicht is, houdt alle beweging op en keert de rust terug. Opmerkelijk is nog dat het geluid, dat de vechtende legerscharen veroorzaken, veel weg heeft van het tikken van een horloge. Dit geluid kan men tot op een afstand van enkele voeten waarnemen. Wanneer de vechtende scharen op het oorlogspad zijn, is het zaak uit de buurt te blijven, want deze potige vechtjassen bijten gewoon alles wat hen waagt aan te vallen, te weerstaan of zelfs probeert te ontmoeten.

EVEN RADEN?

Het eerste verteert,
Het tweede beleert,
Wie 't geheel begeert
Wordt er door onteerd.

HOE HEET HIJ?

De weg is breed genoeg, maar toch wordt er nooit op gereden. Hoe heet die weg?

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EN HET VERDWENEN BANKBILJET.

